

чакаше Васильовы. Василь и Неда наедно като си приказвахъ двамца, пристѣпихъ близо.

— Петре! продума Неда умилно, събуди си Станкѣ, нека ты на първъ погледъ да види тебе.

— О нека поспи! Сырота, тя ся е утрудила отъ толкосъ время, сега тя може да спи охално; я погледнете нейно-то лице какъ е весело? Понынѣ, мила згоденице, сѣ тѣй ще бжде; ты ся вече избави и си въ мой-тѣ рѣцѣ.

Той ъж улови за рѣкѣ.

— Станке, събуди ся.

Тя спѣше и не чу, а П. не смѣеше второй пѣть да ъж повыка.

Василь нажаленъ, приближи ся отъ другѣ-тѣ странѣ на сестрѣ си. Той ъж улови за еднѣ-тѣ рѣкѣ; сълзы потекохъ изъ очи му.

— Мила сестро! събуди ся, стига си вече спала, продума той.

Станка ся събуди.

— Батьо! искрѣща ты, ты ли си! и въ еднѣ минутѣ братъ и сестра ся найдохъ пригърнати и въ мълчене проливахъ сладкы сълзы.

Станка не видя другыго, братска любовь ъж сильно привлече къмъ себѣ си, тя не виждаше,